

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

199. szám.

Pest, november 3. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán: mindennap borítékba küldve 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadjunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettek.

Pest, november 3.

Tegnap este a pozsonyi gőzös kimaradt, valószínűleg a ködös idő miatt. Az utolsó francia lapok, melyek hozzánk érkeztek, még október 15-ről szólnak, azóta nem tudjuk mi történik a nagy világban, Parisban, Londonban, és Milánóban, hol a legutolsó lapok szerint az olasz-osztrák fegyverszünet épen letölt.

De csak azt tudnók, mi történik Bécsben! Annyi bizonyos, hogy Windischgráz october 28-án a külvárosokat egy irtóztatóan véres ostrom által bevette.

A belváros megvételéről, vagy capitulatiojáról még eddig nem hallani.

Seregeink Köpcsényben, Pozsonyban, s a körüllevő falukban elosztva, elszállásolva vannak.

Szemtanuk szerint ott a lelkesedés még mindig a régi.

Pálffy Mórícznak.

Ön drága gróf, azt nyilatkoztató ki, hogy ha igaz az, hogy tizenöt nap alatt, az országgyűlés határozata következtében, mindenki haza tartozik jönni, akkor ön többé nem magyar.

Kedves Pálffy Móríc, ön tehát ezelőtt azon hiú képzelgésben élt, hogy ön magyar ember?

Ki hitte volna, hogy az embernek, néha magoknak, illyes illúsiókat csinálgassanak.

Mi részünkről soha egy embert sem ismerünk, ki Pálffy Mórícot magyarnak tartotta volna, hanem annál többet, kik meggyőződve voltak, hogy ön egy incarnatus pecsovics osztrák szolga lélek.

Undok companistája Zichi Ödönnek, a két Ambrózinak, Baderliczának, s többeknek, kiknek nevei in petto vannak.

Egy ugrifüles semmi nemzethez nem tartozó gróf, kinek politikai élete nem más volt, mint bérszolgaság, a nemzetet megölő, s letörpítő osztrák zsarnokság rabló bandájában.

Ön magyar ember! Mintha bizony a pozsonyi meredt szemű házakban, melyek a bécsi burg mintájára vannak építve, ott születnének a magyar embelek. Mintha az volna a magyar ember characteristicája, hogy összeröffenve éljen a világ minden összeszedett gézengúz népeivel, a francia emigransok unokáival, a tönkre jutott angol toryk félreficcamodott sarjadékaival, kikből a pozsonyi nemzet-ellenes haute-volée-nak egyik része áll.

Azon kegyes társaság, melyben a méltóság habituék évek alatt másról nem tudtak beszélni, mint czimekről, rendszalagokról, ő felségének a császárnak határtalan kegyelmeiről, vagy pedig gúnyt űznek az egyszerű, becsületes és őszinte magyar nemzet felett.

Ha valaki úgy volt magyar, mint Pálffy Móríc, akkor nem mesterség azt mondani, hogy többé nem magyar. Épen mintha egy cigánynak egyszerre eszébe jutna kinyilatkoztatnia, hogy ő többé nem lesz spanyol.

Meg kell vallani azonban, hogy van mégis egy csomó, mi által a szegény árva Magyarország a jó Móríc úrít szerencsés volt magának vallhatni.

Először ő méltósága grófi koronát viselt. Egy magának az országgyűlésen annyi szavazata volt, mint Bihar megye ötszáz ezer népességének. Másodsor örökös és valóságos főispán volt a híres Pozsony vármegyében.

Kiválólag pedig az, hogy a grófnak e termékeny magyar földből minden személyes érdeme nélkül egy nem megvetendő birtok jutott.

Ezek meglehetősen három csomó, úgy, hogyha némelyek rá gondolnak, csodálkoznak rajta, hogy mondhat le valaki önkényt a sors ilyen kedvezményeiről.

E sorok írója nem csodálkozik rajta. Pálffy Móríc tudja mit csinál, csak családi archivumába tekint, s onnan okulhat, mit tesz az, magát az osztrák ház trónja lépcsőjéhez hason csúsztatva, s port nyaldosva oda vetni.

Pálffy Móríc tudja azt, hogy olyan ország-

ban, mint a miénk, hol idegen dynastia uralkodik, az évek bizonyos cyklusa alatt, a nagy földbirtokok, egészen más nevekre szoktak átmenni.

Az eredeti nemzeti aristokratia kihalt, kiirtatik, s jönnek helyébe olyanok, kiknek neveit a nemzet historiája nem ismeri, olyanok, kiknek jó orruk volt idején megszagolni, mellyik leend a győztes fél, s kik a győzedelem után összeseregelve a trón körül zsákot hoznak vállaikon, s ott állnak a nemzeti temetkezés halott-tor asztala körül, s meresztgetik sárga szemeket a hulladékokra.

E kapkodó és nyeldeső éhvázak közé készült tartozni Pálffy Móríc, Pozsony megye örökös főispánja.

Tudja ő azt, hogy az osztrák harpia győzelme után sok becsületes magyar nagy birtok uratlanul marad, kihülnek, s laktalanul maradnak a pompás kastélyok, elpusztulnak a szerény falusi házak, hol a kisebb birtokosok boldogul éltek.

Tudja, hogy ezen apró birtokokat olly könnyen egybe lehet olvasztani.

Pálffy Móríc mostani birtokait risicora teszi, egy nagy iutriba kezd, egy pár ezer holdat, száz ezerért!

És ha majd a confiscalt magyar jószágokból torkig tölti magát, mire kellene néki a magyar név? Ki akarna tartozni egy bukott nemzethez?

Lesz belőle Fürst Mauritz von Balfi. Ugy is így volt mindig divat a pozsonyi patsuli cotteriakban a Pálffy nevet kimondani.

Lesz iszonyatos zsebelés, mint károgo varjú, úgy fog ő méltósága a sárga holtakkal ellepett mezőkre rá rohanni.

Az optimista táblabírák zselyeszékkel, az ősi butorok, a cifra faragványu régi tükrök, a fennmaradt ezüst billikom a zsidókhöz, a zsidóbusokhoz kerülnek.

Minden a Pálffy Móríc fajta árulóké leend, kik egy idő mulva aztán megszokotnak úgy tekintetni, mint természetes birtokosok, miként úgy tekintetnek a mostani nagy birtoku családok közül azok, kik Rákóczyt elárulták, s az akkorában a szabadság harcában elhult igaz honfiak vagyonából olly dús ragadmányt nyertek.

Jó szerencsét tehát drága Móríc az új pályához.

En attendant pedig, míg ön osztrák birodalmi herczegnnek fogna kinevezetelni, vigyázzon magára, s jusson eszébe Zichi Ödön, kinek példáját követi, mert hallottuk már szelét, miképpen Vig Ferencz hazánkfia már többször gondolt önre, s ugyan csak köpi markát.

Krisztikott Fürst Balfi.

Harcza Tamás.

Pest, november 3.

„Jetzt sollen sie selbst essen, was sie sich eingekocht haben“ ezen Tagsbefehl-t kapta Görgei Arthur ezredes, October 30-dikának, az az, a Schwechati ütközet napjának reggelén, Móga főhadvezértől.

Ez nem mese, ez factum, mellyet derék Görgeink az ütközet balra fordulása alkalmával a vezér által néki mondott sértő szavakra, Kossuth és kísérete ugyan egész generalitás előtt az excellenznek szemébe mondott, a nélkül, hogy csak egyetlen szóval is meghazudtoltatott volna.

De nem csak ezt mondá méltó elkeseredésében, hanem elmondá azt is, hogy egész nap folytában mindég egymást megsemmisítő rendeleteket kapott, hogy legüdvösebb intézkedései contracarrizotatnak, legerélyesebb lépése paralizaltatnak.

Ezeket mondá Görgei a férfiaság, de egyzersmind a hazaszeretnek elkeseredett hangján.

És most kérünk bárkit, csodálkozzék, hogy az ütközet esteje nem reánk nézve hunyt le győzelmesen, midőn reggelén amolyan napi parancs adatik ki!

Csodálkozzék, hogy egy több mint 6 órán át győzelmesen előnyomuló sereg, melly hol csak lehet, hol néki csak parancsoltatott, mindenütt és mindenkor rohanbam veré vissza az ellent, nem nézve számát, nem tekintve ereje minőségét, hanem itélve saját erejének öntudatától, melly ügyes szenségének tiszta kuforásából merité ellene állhatatlan hatalmát!

Istenünkre mondjuk, mi nem ezen csodálkozunk, hanem igenis volna okunk bámulni azon, hogy olly vezérlet mellett, minővel lajtai táborunk birt, nem semmisíteténk meg első lépteinkben, hanem láttuk volna, miképp seregünk magasztos elszántsága még egy ügyetlen hanyag hadvezér mulasztásait képes volt némileg helyre ütni.

Olly sereg volt az uraim, melly egy értelmes magyar érzelmű és bátorlelkű hadvezér alatt két annyi ellenségen is biztos győzelmet viv ki.

Olly sereg volt az, uraim, mellynek legnagyobb része, még parancsolt visszavonulásában is megszalasztá ellenségét, melly a boszankodás könyűt hullatá az elhagyott állására, hogy olly lelkes és páratlan vitézséggel kiküzdött győzelmét illy mal a propos kénytelen feladni.

Igen uraim, seregünk balszárnya és centrumának nagyobb elhatározásra, több bátorságra volt szüksége a visszavonulás, mint az előhatolás megkísérlésére, és épp ez megösmertetője az igazi bátorságnak: mert míg a gyáva és ingatag ez előnyomulásban kapja meg a félelem lázát, a bátor férfiú a visszavonulásban egy kivívott helynek ismét elhagyásában érzi a szégyennek és megalázódásnak hidegét.

Azért sokkal nagyobb lélek kívántatik ahoz, hogy az önerőnk tudása, a bátorságnak és elszántságnak érzete mellett is megfusson valaki, mint előnyomulni egy bár nagyobb erő ellenében is.

Én láttam az ütközet vezérletét, szaggatott kebellet láttam azt a rendkívüli hanyagságot,

mellyel a hadvezér parancsokat adott, mellyel a parancsok az illetőknek megvitettek s midőn már ez utolsók által tellyesíteni czéloztattak, egy ellenkező parancs által ismét megsemmisültek.

Én láttam mindezt, és láttam Kossuthunk fájalmait, mellyeket e leplezetlen hanyagság látása benne, de mindnyájunkban felkeltett.

Én nem vagyok azok közül való, kik mindenütt árulást szagolnak, hol úgyünk egy kissé sötéten ütt ki, kik reactiót és camarillát emlegetnek, ha örök vére történetesen megtalál indulni, s így itt sem szagolok, itt sem látok semmi árulást és nem látok semmi camarillai szövényt és semmi reactionalis ármányt, de láttam és látok egy rettenetes hanyagságot, láttam és látok megsértett ambícióknak visszas munkálódását és ezt Isten és világ előtt kimondom, tessék bár vagy nem.

De ha a sereg vezérlete a legrosszabb kezekben volt, úgy a sereg organisatiójában is borzasztó fogyatkozások, rettenetes tévedések voltak és vagynak, mellyeket elősorolni polgári kötelességemnek tartok, hogy orvosolja őket a kormány — ha szavaimat valóknak tartja — mi előbb.

A sereg vezérlete már Görgei kezében s így a legjobb kezekben van, most még csak az organisationalis hibákon kell segíteni.

Egyike legfőbb bajainknak a sok országos biztos és elnök és isten tudja miféle táblabírák, kik mindannyian teljes hatalommal voltak felruházva, s következőleg mindannyi a maga véleményébe volt szerelmes.

Megösmérem, hogy nemzeti gyűlés és kormányunkat e részben — menti azon körülmény, hogy a sereg vezérletét nem legjobb kezekben lenni tudván, ellenörködő hatalmat teremteni kénytelen volt.

Azért a multa nézve nem is kívánok visszamenni, s mellözöm azt, hogy az austriai első bemenetel s az akkori biztos süker — a biztosok közti meg nem egyezhetés szüleménye volt, nem említem azt, hogy a sok baba közt a sereg élemezésében hibák történtek; hanem egyenesen a jövőre szólok és bátorodom felhíni a nemzet képviselőit s a honvédelmi bizottmányt, a Görgei fővezér alatti seregünk nemulató biztosokat Csányi kivül — kinek erélyes gondos és fáradhatatlan működéseért a hon elég köszönetet nem szavazhat — hívják vissza.

Ezzel nem akarom a többieknek érdemét is tagadni, de annyit magoknak is el kell ösmerniök, hogy hadsereget vármegye gyűlési módon vezérelni nem lehet.

A vezérlet hála istennek végre olly kezekben van, mellyeknek működését nem kell közvetlen ellenörködő szemeknek kísérni s ennél fogva, míg Csányi országos biztost is ezutánra csak az élelmezés és más szállítmányok s fizetések megtételére vélném utasítandónak, a vezérletbeli beleszólástól általában felmentve, miután ezt egyenesen és kirekesztőleg Görgei tábornok fővezérre kellene bizni.

Csak így lehet összehangzás a rendeletekben s csak így és eredménye a rendeleteknek.

Másik organicus főhiba seregünk organisatiójában a számtalan prókatorból, táblabíróból, urficskából, és járda taposókból lett tisztek, kik előb-

bi minőségelkben igen becsületes derék emberek lehettek, de tiszteknek még akkor sem valók, ha egy harminczévre biztosított békénk lenne, s minden katonai mozdulat egy kirchenparadéban állandna.

Uram fia! annyi a táblabíráklól lett őrnagy mindenfelé, hogy velök, ha kövé válnának — Debreczen városát is ki lehetne kövezni, s pedig az egész őrnagyságot legfelebb is azzal érdemlék meg, hogy a budai főtanya, vagy a pesti főposta ház előtt, pár szép nyári napon őrt állottak s magokról valami nagyot hittek.

Félre azzal a táblabíró politikával, ne cseréljük el a szerepeket. Az ügyes nyelvű és tollu prókátor még nem jó főhadnagy s minthogy valaki a vaczi utca járdáin peczkesen tud, déli 12 órakor sétálgatni, még azért nem üti meg a kapitányságot.

És aztán nem is élünk ám olly kényelmes idöket, mellyekben várhatunk, hogy tanulatlan ujonczainkat olly tisztek oktatására bizzuk, kikből pár hónapok vagy legfolyobb egy év alatt tán jó tisztek lehetnek.

Proximus ardet jam Ucalegon! nekünk katonatisztekre és nem táblabíró őrnagyokra van szükségünk.

Ott van a sok derék őrmester, káplár és sok közember is, ki nem beszél — az igaz sem a francziául, sem angolul, sőt még kesztyűt sem hord szolgálton kívül, s a corpus jurisról is csak annyit tud, hogy nem megyejebeli születés; de azért helyét ám megállja hol kell, s nem szalad meg példaadólag, mint a Schwechati ütközetből a táblabíró tisztek.

Csak ne hozzátok be uraim a hadseregbe ismét a régi schlendriant, a nepotismust és oknélküli előtolását a katonai képesség nélkülieknek.

Félre a cadettoskodási urfi corps-al ez aristocratiai intézett, nem korunkhoz való.

Legyen mindenki közember, és minden közember őrnagy legyen, ha arra való.

A őrt ha lehet — s ezt a honvédelmi bizottmány eddig tapasztalt erélyessége nyomán reményelhetjük, nyugalmaztassanak ama táblabíró tiszteket urak egy egyszerű titulusal, hisz sokan közülök úgy is leginkább azon örülnek, hogy egy tiszti ruhában parádrozhatnak az utcákon.

Legyen egy általános restauratio, és jövődöre pedig ne vétessék be senki, de senki tiszte, ha csak nem bizonyítja be, hogy katona volt és tisztségre képes.

E két pont vala az, mit a sereg reorganisatiójára nézve, miután a vezérlet már jó kezekben van, megteendőnek tenni jónak és elkerülhetetlen szükségességnek látok és hiszek.

Czikkem hosszoru terjedvén, a Schwechati ütközet és visszavonulásból kelt aggodalmak alapítansága iránti nézeteimet közelebről fogom előadni.

Csernátoni.

Mákvirágok

a bécsi táborból.

— Ugyan vitéz uram, kérdé egy fiatal kaszás, a Sándor huszárok egyikét — mi az a respublica!

Dupla Lehnung nincs király — felele röviden a huszár, bajuszán egyet pödörítve.

— Hej de rosz lova van! mondá egy nemzetőr egy württembergi huszárnak. —

Még is ezen mentem meg én a magyar szabadságot viszonzá önértet telyes hittel vitézünk

— Midőn a Schwechattól jobbra eső Mannswörth falut bevettük az ellenség ágyuit a mieinkel elhallgattaták, így szólott egy huszár, „csak jobban megtöltik a mieink s még a szél is arra fúj, hogy annál jobban fejekhez csapódják a golyó.”

— Hová valók vagytok? kérdé előhaladásunkban Kossuth, két markotányosnót,

„Prinz Preussentől” lön a kielégítő válasz.

— Hát fiu, miért nem mégysz előre? Szólitá Nagy Samu képviselő barátunk egy gömöri tótót, ki hátul járkált.

Ugyan uram — felele czáfolhatatlan argumentummal édes szép nyelven a fiu — már hogy mennék, midőn tegnap is olly helyre állítottak, hol majd agyon löttek.

— Ugyan vitéz uram, miért hordja, még mindig azt az ötödik Ferdinandot (V. F.) tarsolyán? kérdé egy szabolicsi gyerek a Wilhelm huszárt.

„Számár, nem ötödik Ferdinandot jelent ez.

„Hát mit?”

Vessen Ferdinand.

— Hogy ha Loth felesége és leánya Komárom megyei születésűek lettek volna; bizonyosan nem változtak volna sóbálványokká, mert e fajha futnem szokott visszaneézni, míg haza nem ér. (Lásd schwechati utközet.)

— Posonyban oct. 31-kén egy szabónál voltam, hol egy szomorú képű ifju emberrel találkoztam, ki holmit vásárolt.

„Ugyan mellyik megyéből való? kérdém beszédbe elegyedve vele.”

„Ne kérdeje ön, az én megyémnek nincs neve, mert bepizskolódtam,” felele keserűen és elment.

Csernátoni.

Mit féltek? kicsi hitűek.

A hir, hogy seregeink, osztrák földön, parányi veszteséggel előbbeni állomásukra visszavonultak, és kaszásaink gyáván megfutamlottak. Sok embertársinkban valóságos levortséget szült, sőt láthatni volt halandókat, kik ezen oknál fogva étvágyukat elvesztették és a magyar jövődjén kétségbe is estek.

Nem haszontalan tehát, ezen emberkéket egypár szóval és egypár világtörténelmi emlékeztetéssel megvigasztalni, lezuzott lelkeket emelni és a magyar jövődjője eránt szebb reményre felbátorítani.

Polgártársim! Ne számolgassatok hetekre, se hónapokra, hanem évekre. A harcz, melyet viük, ollyan, millyent a nemzetek még soha nem vívtak. Zsarnokok, zsarnok családok és zsarnokság ellen viselünk ám háborút, pedig olly formán, hogy vége előbb nem leend, mint a mikor a zsarnokság egész Európában ki lesz irtva.

Nekünk magyaroknak jutott a dicsőség e harczot megindítani, egészen uj s független népfincziát és nemzeti hadierőt teremtve a zsarnokok ellenében.

Utánunk nyomulnak a bécsiek és osztrákok, de kiknek uj független financiait hozni létre szerfelett nehéz lehetend, ha csak a zsarnokpárt őket nem kényszeríti e teremőségre.

Nem sokára az olasz is veendi vissza fegyverét és rohanni fog a szent viadalra.

A franczia aligha nézendí soká veszteg a nemzetek szent, elszánt küzdelmeit a világszabadság ügyében. Mig

Utoljára a sörtül higgadtabb s policia vesszeje alatt elfélemedett némettség is leölti a zsarnokok eránti pietás és otromba loyaltás kötelekeit és pusztulást és halált eskszik elnyomólnak.

Így fog ez menni barátim, így vagyon ez írva a sors nagy könyvében.

Most már képzeljétek magatoknak e népmozgalmak mellett az europai zsarnokok roppant készületeit, és izgatásait, [Lodontul kezdve Pétervárig és Nápolyig- és Lizabonáig, Stambult ki nem vévén, és megfogjátok látni az induló világháboru nagyszerűségét, roppantságát és iszonyuságát.

Ez sebesen nem mozoghat, vágatva nem haladhat: mivel a tömegek igen nagyok és sok lomhassággal, butasággal, gyávasággal és rabvaksággal telvék. Mig ezek mind haragra és bátorságra zaklattatnak fel, sok idő kivántatik és sok vérontás. A nagyszerű szemle után Europa szerte térjünk a mi szerepünkre. Seregünk tán két száz embert vesztvén, visszahuzódott, mivel jobb szárnya — a kaszások esőcseleke — megfutamlott, és a bal szárny valaki által — az emészthetlen Moga által — visszindulóra doboltatott. — És íme erre a csekélységre sok ember kiált. „Jaj, oda vagyunk.” — Pedig, még az orosz sincs itt földünkön. —

Midőn Romába, abban az időben, az a hir érkezett „Trebianál győzött Hannibal és 30 ezer polgár elhullott,” a romai tanács nem esett kétségbe, hanem hirdeté, hogy „se baj” és uj sereget teremtett elő.

Ez meglévén, nem sokára érkezik uj hir „Hannibal győzött Trasimenusnál s 20 ezer polgárt vesztettünk.” A tanács mondá „se baj” és teremtett uj sereget.

És ujra jő kevés hónap mulva a hir. „Jaj Canaenál ismét győzött Hannibal s 42 ezer romai polgárt megölt. A romai tanács felelete csak a régi „se baj” majd megfordul a koczka, majd mi is kezdünk győzedelmeskedni Hannibal ellen!

De Hannibal ekkor is a római kapuig nyomult és a város rémülettel telt meg. Ekkor is a római tanács csak „se baj” felelt és a telket, mellyen Hannibal épen táborozott, a legjobb áron adta el; jeléül annak, hogy Hannibaltól nem fél a nép, melly általában félni nem tud, és harczolva a harzaért és szabadságért hallni kész.

És mi történt? Hannibalt a félni nem tudó római tanács, a bajnok római nép erejével meg és kiverte; hazáját, Cartagó városát és ennek összes hatalmát meghódította és tönkre tette. — Még egyet:

Nagy Péter, az orosz czár, minekutánna őt 12-ik Károly Svéd király egymásután verte, azt szokta ismételni seregeinek. „Ne féljete, se ne csüggedjete, barátim azért, mivel az a Károly olly sokszor ver minket, majd mi is megtanuljuk tőle, hogy hogy kell verni, és én bizonyossá teszek titeket, hogy valaha mi is megverjük őt.” És Péter megverte Károlyt, úgy, hogy ez többé magát soha össze nem szedhette.

Igy forog háborukban a sors kereke. Kellemetlen hírekre is kell készeknek, elszántaknak lennünk, de soha se elcsüggednünk, kedves polgártársim! hanem annál bátrabban, szilárdabban fellépünk, minél szomorubb hírek érnek a táborból. Ez férfiak, ez valóságos hazafiak természetete.

Halljuk: hogy öt ezerünk elesett, adjunk tizet, hullott el tizezer? adjunk huszat, maradt husz a csatában? adjunk százat, és ha ez is talál elveszni, adjunk fél milliót, és a zsarnokság sirja kész.

Miért ne adnánk? hiszen szabadok akarunk lenni és a zsarnokságot szívünköl gyűlöljük és átkozzuk. Miért ne adnánk, hiszen legalább is hat milliót vagyunk. Miért ne adnánk, hiszen dolgaink nem a legrosszabban folynak. Drávántul le van majd csitítva — a dunántul megszabadítva, Komárom, Eszék, Pétervár, stb. kezünkben, — a királyhágotul honunk a székelység védelme és boszuja alatt. Arad vára nem daczolhat, Temesvár nem zsarnokolhat sokáig, — a rácz erő a kifáradáshoz közeleg, — és Simonics aligha képes valami hódítási csudákat üzni e honban.

A zsarnok császárca család serege aligha szaporodhatnak, pénzügye aligha virulhat sokáig „Jelen ereje, aligha nem végső ereje.”

Ellenben a magyar nemzet ereje még csak meg van kezdve, honvédeink folyvást szedetnek, fegyvereink folyvást gyártatnak, pénzünk folyvást veretik és nyomatik, kormányunk folyvást erélyes és Kossuthunk a táborban jelen vagyon.

Horárik.

Egyik előklő táblabiránk aggodalma.

Mi tevők legyünk, mi lesz belőlünk, ha végre majd királyra sem tudunk szert tenni, sopánkodék a Tens ur! majd meg látják kigyömeltek, hogy az

az utolsó Ferdinand, így vagy amugy, vagy le- teszi hivatalát, vagy tán kapja magát, s boszu- ságában meg is hal.

Mit se busuljon tens polgártárs uram, felszól- lalá tens ur $\frac{1}{16}$ -rész extelkese, hiszen, mint mondják az az uralkodó család olly számos, hogy a világ végéig sem fogyunk ki a tartalékból, az- után meg azt mondják, hogy a pargamita szán- kóba, vagy minek híják, úgy van kicsinálva, hogy míg az utolsó porczikája marad annak a csa- ládnak, mellyet háznak is neveznek, addig töle a magyar meg nem szabadul, pedig a mint mond- ják ez a ház nem csak az egész világ uralkodó- jával atyafiságban van, hanem a míg fel nem fe- dezett szigetekbe is bele háziasodott, nem tudom megfogni, mit aggodik hát polgártárs tens ur.

Jaj barátom, nem úgy verik ám a cigányt, kettőn áll ám a vásár; mi hasznunk van nekünk abban, ha mi egytől egyig megkínáljuk a ház tagjait szentistván koronájával és majd egyik sem fogadja el?

Micsoda? nem fogadja el, hát a koronázási aranyokat, hát évi bérét, mellyet, mint halljuk, a pozsonyi urak 3 millióra szabtak ki, elég bőven bizonyosan azért, mert megvallom, még magam sem tudom, mennyi az a 3 millió.

Persze hogy nem fogadja, el mert annál is töb- bet akar, az mindent akar, az országot, kívül belül annak pénzét, termékét, kigyelmeteket, kigyelme- tek gyermekeiket és még engem is ráadásul.

Azután gondolják meg csak kigyelmetek, milly nehézségre esik az embernek, ha megszokott paran- csolni, titkolódnai s egyszerre szép csendesesen meghuzza magát; és más is tudja mit főz, nem de kellemetlen körülmény ez?

No azt már tens polgártárs uram jobban tud- hatja mint én, de úgyvélem, hogy ilyen szép or- szágnak királya lenni, habár, mint mondják, az al- kotmány egy kissé utjában állt is, nem a legalább- való hivatal, és elég jó kenyér. De hát ha csak- ugyan egyik sem fogadná el, nem lehetne vala- melly más országból hozni be egy királyt?

Erről már magam is gondolkoztam, de aggo- dalmam nem szűnik meg, jaj, jaj, barátom egyik sem fogadja el szent István koronáját, mert fél s tudják kigyelmetek mi mindentől fél? a többi ko- ronás főtől, először is, nehogy a vályu mellől el- tolják, no hiszen tudja kigyelmetek, miként szo- kott a világon lenni; azután fél a magyartól, ki most egyszerre furfangos teremés kezd lenni, s nem igen hágy már magával paczkáztatni; ev- vel azonban korántsem akarom kigyelmeteket megbántani édes polgártárs barátaim.

No csak mondja ki koreken tens polgártárs uram, nem hagyjuk többé bőrünket lenyuzni,

meguntuk már azt a régi comediát, s ha valamel- lyik koronás embernek eszébe jutna hazánkban magát ollyan urasági hajdu módjára viselni, csak- ugyan ebrudon vetnök ki ökelmét; sejditem is, hogy mint uralkodnék, valamelly másféle idegen hozzánk jönni, jól tudja t. i. hogy ha nyakunkra háborut találna indítani, szép pofája kedviért vé- rünket nem igen ontanánk, hanem mehetne hon- nan jött.

Kigyelmed polgártárs is átlátja e szerint ki- nos aggodalmaim okszerüségét; arról, hogy va- lamellyik polgártársunkat ültetnök aranyos ur- székre és királyosdit játszanánk vele, szó sem le- het, kigyelmetek is ki nevetnék, bár milly szép szakállá lenne is; de az istenért, mi lesz belőlünk, ha királyra szert nem tehetünk, hová leszünk?

Hát tens polgártárs uramnak tökfikő fejébe királynál egyéb nem fér? iszen mi már rég tud- juk, hogy ott van legboldogabb egyedüli szabad- ság, a hol király nincs, tán nem akarja tens uram kimondani, hogy a égi szabadságtól irtózik és ismét a királytól s annak katonájától várja a ha- za boldogságát vagy is elvesztett paradicsomát akarom mondani.

Jó etszakát tens polgártárs uram. Amerikai.

H I R D E T É S E K.

(1-3)

Alulint tisztelettel jelenti a t. cz. közönségnek, hogy ő zenetársaságával minden esőtörtökön és vasárnap délután a Sebestyén piacon levő Waldhauser kávéházban a legkedveltebb zeneda- rabjaival kedveskedend

Sárközi Ferencz.

(1-3)

Igen nemes feltünőleg kellemes és zamatha- talyu eredeti

Török dohány

fajok, a termő helyről szállítvák, kaphatók a „Földholdnál a régi posta utcában.

Egy elveszett Broche.

Folyó év, october 31-kén, a képviselő ház női karzatán, egy tallér nagyságu hosszasad melltü veszett el, vagy a terembe leesett, mellynek barna sárgás fáján, egy vésett nő alak (Camée,) hajába egy „émaille“ virágoeska, keblén egy hasonló keskeny redőzet van; ennek környezete arany, és mint a redőzet zománczos. — A becsületes

visszatérítő, vagy a jelen igazságtalan tulajdonos felfedezője, hozzáillő jutalmat felvehet: Nagyhid- utca, 678 szám alatti házban, Weiss B. és társ irodájában.

Megjelent s kapható

Emich Gusztáv és Hartleben Adolf könyvvarusoknál

Gyásznapok emléke

levelekben,

mellyeket feleségének irt

Táncsics Mihály.

Ára 40 kr. p.

J ó z a n é s z.

Irtá

Táncsics Mihály.

Ára az első résznek bekötve 30 ezüst krajczár.

Elemi

Hellen nyelvten.

Gyakorlatilag előadva

Szepesy Imre.

kegyesrendi tag által; első rész, első füzet; nagy 8-ad rétt, finom velinpapír. Ára: 30 p. kr. Kap- ható a piaristák épületében BudaPesten a gö- rög nyelvtenároknál.

Magyar kö- zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik october 1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kóretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggel 7 óra
Szolnokról Pestre. személyvonat délut. 1 óra.

„ „ Személyvonat reggel 7 óra
15 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra
15 perczkor.

Pestről Váczfél reggel 7 óra 30 percz.
délután 3 óra

„ „ Váczról Pestfelé reggel 9 óra
délután 5 „

A magyar középponti vasúti igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivatalok- nál. EGYES SZÁM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.